

[Mølgaard]

tionsfrit mobilt boligmarked, er vores drivkraft ved stillingtagen til ændringsforslagene.

Vort ønske om åbenhed, debat og lokaldemokrati er yderligere noget, vi tilstræber ved vores stillingtagen, sympati over for andelsboligløsningen ligeså. Vi deler i øvrigt sol og vind lige, om ikke fuldstændig lige, så dog spredt, så vi kommer til at stemme sammen med VS, fremskridtspartiet, SF, konservative, venstre og de fire forligspartier inklusive socialdemokratiet, frit vekslede fra sag til sag eller fra ændringsforslag til ændringsforslag, i bedste overensstemmelse med vor tradition i øvrigt.

Jeg skal tage forbehold med hensyn til vor stilling til lovforslaget som helhed indtil tredje behandling. Vor holdning vil ikke blive bestemt af, at vi har fingrene nede i lommerne på magtfulde organisationer, lejerorganisationer, boligselskaber, Håndværksrådet, Entreprenørforeningen, HO eller andetsteds. Men vi vil heller ikke med djævelens vold og magt gå imod disses syn på det nødvendige i en intensiveret byfornyelse. Deres syn er måske påvirket af særinteresser, men almene interesser kan godt trække i samme retning. Retsforbundet har ikke deponeret selvbestemmelsesretten nogetsteds, hos nogen organisation eller hos nogen særinteresse. Og vi gør det i øvrigt heller ikke med hensyn til vore underskrifter i denne stund.

Boligministeren (Erling Olsen):

Jeg vil indledningsvis sige, at hvis ikke lovforslaget havde været ordentligt behandlet i boligudvalget, så måtte alle ordførerne heroppe på forhånd have vidst meget om emnet, for jeg synes, det var nogle overordentlig kvalificerede indlæg, der kom.

Jeg vil gerne prøve på at trække linjerne op for arbejdet med byfornylseslovsforslaget. Det startede i min tid med, at man på Marienborg vedtog, at der i SV-regeringens første år skulle fremsættes et forslag til byfornylseslov. Dette forslag kunne man ikke fremsætte af to grunde: dels var der meget tidkrævende tekniske forberedelsesarbejder, dels kunne man ikke blive politisk enig. Når man gjorde op, hvad byfornylsesbehovet var, så var det et meget stort beløb, man skulle bruge, hvis man skulle sætte ejendommene i stand og det skulle indpasses i de almindelige økonomiske rammer, og man kun-

ne ikke rigtig få det til at gå op. Derfor vedtog man for at få en offentlig debat om tingene, for at få teknisk prøvet efter, i stedet for at forelægge et byfornylseslovsforslag for folketinget, at sende det ud til høring, og man sendte i sommeren 1979 et forslag ud til høring. Men allerede på det tidspunkt blev det klart på grundlag af de drøftelser, vi havde i SV-regeringen, at vi ikke kunne beslutte, at nu investerer vi over så og så mange år så og så mange milliarder kroner i dette. Så stor en klump, som byfornylsen var, kunne ikke holdes uden for den almindelige økonomiske politik.

Selv om det var rart for alle planlæggere og alle mulige andre at vide helt præcist, hvor mange penge der var så og så mange år frem i tiden, var det for mange penge til, at man bare kunne sige: nu vedtager vi det, og så kører vi derudefter. Derfor sagde vi, at vi kommer til at skille denne proces i to afdelinger: en byfornylseslov, der siger, at det, der laves, skal gøres teknisk ordentligt, det skal ikke bare være boligerne, men også byområderne, der forbedres, og derudover fastsætter spillereglerne, huslejebetaling for det, der laves. Og dernæst en anden del af beslutningerne, hvor man hvert eneste år må sige: hvad er udviklingen i byggeriet i år? Hvad er udviklingen på arbejdsmarkedet? Hvad er udviklingen med hensyn til betalingsbalancen? Hvad siger statsfinanserne? Hvad siger de kommunale finanser? Hvor man hvert år måtte sige: hvor meget har man råd til og plads til at ofre på byfornylsen? Det måtte så variere fra år til år, og havde man lidt råd, så varede det meget længe, før man kom igennem de huse, der skulle gøres noget ved. Og havde man mange penge, så gik det noget stærkere.

Derfor er det altså forkert, når man siger, at vi ved at vedtage byfornylseslovsforslaget vedtager, at man skal investere 25-30 mia kr., eller hvad man nu bruger for et milliardbeløb, over et vist antal år. Nej, man har vedtaget nogle spilleregler, og siden hen tager man i den almindelige økonomiske politik beslutninger med hensyn til, hvor meget der skal laves.

Da byfornylseslovsforslaget kom ud, fik vi vældig gode høringssvar. En række organisationer sagde ikke alene til os, at det og det er forkert, men også at det kan laves anderledes. Derfor så det forslag, vi kom frem med i